

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V okno s.r.o.**, IČO 255 27 266, se sídlem Skaštice 149, zastoupen společností TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o., se sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 20700/14/5000-14307-710132, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 Af 72/2014 – 53,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 Af 72/2014 – 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále též „správce daně“) na základě výsledků daňové kontroly třemi platebními výměry ze dne 18. 6. 2013, č. j. 1107271/13/3304-24801-704171, č. j. 1107274/13/3304-24801-704171 a č. j. 1107276/13/3304-24801-704171, doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2007, prosinec 2007 a leden 2008 v celkové výši 228 000 Kč. Současně jej vyrozuměl o povinnosti uhradit penále dle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), ve spojení s § 264 odst. 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), v celkové výši 45 600 Kč. Správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z přidané

hodnoty z plnění, která měla být dle předložených faktur přijata od společnosti ELEVANTO s.r.o., na základě příslušných smluv o reklamě. Správce daně nezpochybnil, že fakturovaná reklama byla provedena, v průběhu řízení však nebylo prokázáno, že by tato reklama byla uskutečněna společností ELEVANTO s.r.o. Odvolání žalobce proti uvedeným platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 8. 2014, č. j. 20700/14/5000-14307-710132 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a závěry správce daně potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítal, že z výpovědi jednatele společnosti ELEVANTO s.r.o. Petera Kubiše a jeho bratra M. K. jednoznačně vyplývá, že reklamní služby byly společností ELEVANTO s.r.o. provedeny v rozsahu uvedeném na předložených daňových dokladech. Správce daně neuvedl žádné konkrétní důkazy, které by zpochybnily svědecké výpovědi nebo tvrzení žalobce a předložené doklady ve věci poskytnutých reklamních služeb. Pochybnosti správce daně se netýkaly žalobce, ale pouze společnosti ELEVANTO s.r.o. jako dodavatele a jedná se o skutečnosti, které žalobce nemohl nijak ovlivnit. Zásadní pochybení žalovaného spatřuje žalobce i v tom, že v daňovém řízení nebyl proveden výslech Jaroslava Galánka, jednatele společnosti RALLY-CAR s.r.o., která pro společnost ELEVANTO s.r.o. reklamu zajišťovala.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 Af 72/2014 – 53 (dále jen „napadený rozsudek“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud shrnul právní úpravu důkazní povinnosti v daňovém řízení dle § 92 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání. Správce daně poté dle § 92 odst. 5 daňového řádu prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Prokáže-li správce daně důvodné pochybnosti ve smyslu tohoto ustanovení, přesouvá se důkazní břemeno opět na daňový subjekt, který musí svými dalšími tvrzeními a doloženými důkazy pochybnosti správce daně rozptýlit. Správce daně zpochybnil tvrzení žalobce a doložené důkazní prostředky odkazem na obsah svědeckých výpovědí Petera Kubiše, M. K. a Radoslava Kubiše. Svědci dle správce daně neposkytli takové údaje, které by realizaci plnění od společnosti ELEVANTO s.r.o. jednoznačně potvrdily. Svědek M. K. vypovídal vždy odlišně, v rozporu s výpovědí Petera Kubiše a nebyl schopen specifikovat, kdo konkrétně předmětnou reklamu provedl. Správce daně uzavřel, že jeho výpověď je nevěrohodná a nemá žádnou vypovídací hodnotu. O to pak ve zprávě o daňové kontrole opřel závěr, že z faktur a smluv doložených žalobcem není zřejmé, že reklamu uskutečnila společnost ELEVANTO s.r.o., a žalobce tudíž neunesl své důkazní břemeno.

[4] Obsahem svědeckých výpovědí však bylo prokázáno pouze to, že Radoslav Kubiš odmítl vypovídat a druhý jednatel společnosti Peter Kubiš pověřil zastupováním společnosti ELEVANTO s.r.o. svého bratra M. K., který k vlastnímu fungování společnosti sdělil pouze nejasné a obecné informace. Obsah svědeckých výpovědí tak nevyvrací důkazní hodnotu prostředků ve vztahu k tvrzením žalobce, a to ani s přihlédnutím k odlišné výpovědi M. K. v rámci trestního řízení. Správce daně neuvedl žádné jiné své pochybnosti kromě těch, jež měly vyplynout právě z provedených svědeckých výpovědí. Správce daně tudíž neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm.

c) daňového řádu, jelikož neprokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost tvrzení žalobce podložených formálními doklady a částečně i výpověďmi svědků. Nejasný a obecný obsah provedených svědeckých výpovědí nelze přičítat k tíži žalobce.

[5] V odvolacím řízení pak žalovaný pochybil, když nevyhodnotil čestná prohlášení (Petera Kubiše a Jaroslava Galánka) jako důkazní prostředky. Se skutečnostmi uvedenými v těchto čestných prohlášeních se měl žalovaný vypořádat v rámci hodnocení důkazů, nikoliv takový důkaz *a priori* nepřipustit. Měl-li žalovaný pochybnosti o věrohodnosti tohoto důkazního prostředku, čemuž nasvědčuje jeho argumentace, měl případně Jaroslava Galánka vyslechnout jako svědka, pakliže by to bylo z nějakého důvodu potřebné. Žalobce v důsledku postupu žalovaného sice navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, ovšem žalovaný je nepřijal, o čemž žalobce uvědomil až napadeným rozhodnutím. Poukaz na skutečnost, že žalobce sám výslech Jaroslava Galánka nenavrhl, tak není zcela přesný, protože žalobce v dané chvíli netušil, že důkaz čestným prohlášením bude odmítnut. Při posuzování čestného prohlášení Jaroslava Galánka žalovaný uvedl, že toto sdělení nemá oproti svědecké výpovědi téměř žádnou důkazní sílu a následně tuto listinu jako důkaz nepřijal. V případě, že správní orgán dokument jako důkaz nepřijímá, je nadbytečné hovořit o jeho důkazní síle, když nemůže být za důkaz označen. Naopak, pokud dokument má určitou důkazní sílu, přestože malou, je nutné, aby se s ním správní orgán vypořádal jako s důkazem.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Žalovaný /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že krajský soud se odchýlil od předcházejícího způsobu rozhodování skutkově obdobných případů v rozsudcích č. j. 62 Af 23/2013 – 45 a č. j. 30 Af 26/2013 – 49, které byly navíc potvrzeny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014 – 26, a ze dne 9. 12. 2015, č. j. 3 Afs 163/2015 – 63. V těchto rozsudcích krajský soud rozhodnutí orgánů finanční správy, které neuznaly nárok plátců na odpočet DPH za zdanitelné plnění přijaté od společnosti ELEVANTO s.r.o., za srovnatelných skutkových okolností potvrdil. Krajský soud se svým postupem dopustil nepřípustné jurisdikční libovůle, která představuje zásah do principu právní jistoty a rovnosti účastníků soudního řízení.

[7] Krajský soud dále pochybil, když konstatoval, že správce daně relevantním způsobem nezpochybnil věrohodnost a průkaznost tvrzení a důkazních prostředků předložených žalobcem. Důvodné pochybnosti správce daně vyplývají zejména ze srovnání svědeckých výpovědí M. K. a Petera Kubiše a výpovědí týchž osob před slovenskými orgány činnými v trestním řízení. Výpovědi M. K. a Petera Kubiše před slovenskými trestními orgány přitom krajský soud úplně opomenul. Stěžovatel odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016 – 33, v němž soud dospěl v obdobném případě k závěru, že úvahy krajského soudu neodpovídají odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, který nárok žalobkyně na odpočet neuznal z toho důvodu, že nevyvrátila pochybnosti ohledně realizace reklamy konkrétním dodavatelem. Žalobce byl povinen, uplatňoval-li nárok na odpočet, prokázat přijetí zdanitelného plnění od

konkrétního plátce – společnosti ELEVANTO s.r.o. Tento závěr vyplývá i z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014 – 26.

[8] Stěžovatel dále uvádí, že čestné prohlášení nelze použít jako důkaz dle § 93 daňového řádu, jelikož neprokazuje v něm tvrzené skutečnosti. Rovněž v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005 – 43, Nejvyšší správní soud vyloučil použití čestného prohlášení jako důkazu v daňovém řízení. Obsahem čestného prohlášení Jaroslava Galánka pak bylo pouze sdělení, že jako jednatel společnosti RALLY-CAR s.r.o. zpracovával pro společnost ELEVANTO s.r.o. reklamu a polepy pronajatých reklamních ploch na závodech Rallye. Toto čestné prohlášení nijak neprokazuje, že konkrétní fakturovanou službu provedla pro žalobce právě společnost ELEVANTO s.r.o.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvádí, že rozsudky Nejvyššího správního soudu, na něž odkazuje stěžovatel, se týkaly situace, kdy daňový subjekt nepředložil dostatečné množství důkazních prostředků. Žalobce však v posuzovaném případě předložil důkazní prostředky obsáhlejší, když k odvolání proti platebním výměrům připojil i čestné prohlášení Jaroslava Galánka. Ke správní žalobě poté přiložil protokol o jeho výslechu u jiného subjektu, ze kterého bylo patrno, že samotné práce zajišťoval on, a že si objednal výrobu polepů u D. G. z Valašských Klobouk. Stěžovatel se rovněž nemůže dovolávat principu právní jistoty či principu legitimního očekávání, neboť tyto principy svědčí pouze ochraně soukromých osob před zásahy veřejné moci.

[10] Správce daně je povinen zjistit skutečný stav věci. Nelze tedy dospět k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno pouze na základě formálních nedostatků předložených dokladů a smluvních ujednání, pokud je nepochybné, že tvrzené plnění bylo žalobci poskytnuto a byly jednoznačně identifikovány subjekty, které se na jeho poskytnutí podílely (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 Afs 144/2014 – 46).

[11] Pokud měl stěžovatel po provedeném výslechu svědků Petera Kubiše a M. K. pochybnosti o skutkovém stavu, měl pokračovat v dalším dokazování. Zejména výslech Jaroslava Galánka se jeví v dané věci klíčovým, neboť mohl potvrdit faktické dodání reklamy společností ELEVANTO s.r.o. žalobci.

[12] Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že krajský soud napadené rozhodnutí zrušil z důvodu toho, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné vady řízení, neboť stěžovatel neprovedl výslech svědka Jaroslava Galánka, přestože z jeho čestného prohlášení vyplývá, že byl subdodavatelem reklamních služeb pro společnost ELEVANTO s.r.o.

[13] Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. 11. 2016 ve věci C-446/15 (*Signum Alfa Sped Kft. proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság*). Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že samotná skutečnost, že plnění neuskutečnila osoba uvedená na daňovém dokladu, nemůže vést k odmítnutí nároku na odpočet daně, ledaže daňový subjekt věděl nebo musel vědět, že je zapojen do daňového podvodu. Stěžovatel tedy nemohl odmítnout nárok na odpočet pouze proto, že měl

pochybnosti o dodání reklamy společností ELEVANTO s.r.o., když faktickou realizaci reklamy nezpochybnil.

[14] Při existenci zásadních odlišností od předešlých řízení vedených ve věci dodavatele ELEVANTO s.r.o. u Nejvyššího správního soudu a při existenci nových závažných skutečností (citovaný rozsudek Soudního dvora), jsou splněny podmínky pro to, aby se Nejvyšší správní soud odklonil od své stávající judikatury ve věci reklamy poskytované společností ELEVANTO s.r.o.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Správce daně s ohledem na výpověď M. K. a Petera Kubiše před slovenskými orgány činnými v trestním řízení pojal pochybnosti, zda společnost ELEVANTO s.r.o. v letech 2007 – 2008 skutečně poskytovala reklamní služby spočívající v polepech vozidel při závodech rallye pro různé daňové subjekty tak, jak byly tyto služby fakturovány a zaplaceny. Finanční orgány poté za obdobné skutkové a právní situace, jako v nyní posuzovaném případě odmítly těmto daňovým subjektům uznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, jelikož se daňovým subjektům nepodařilo vyvrátit pochybnosti ohledně skutečnosti, zda reklamní služby byly poskytnuty právě společností ELEVANTO s.r.o. Krajský soud žaloby daňových subjektů v těchto věcech zamítl rozsudky č. j. 62 Af 23/2013 – 45 a č. j. 30 Af 26/2013 – 49, kasační stížnosti daňových subjektů zamítl Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014 – 26, a ze dne 9. 12. 2015, č. j. 3 Afs 163/2015 – 63.

[18] V těchto věcech (skutkově i právně obdobných) Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že samotné pochybné hospodaření společnosti ELEVANTO s.r.o. není daňovému subjektu přičítáno k tíži. Argumentace finančních orgánů je založena na tom, že stěžovatel jako příjemce zdanitelného plnění, který uplatňuje nárok na odpočet daně, musí být schopen prokázat, že přijal konkrétní zdanitelné plnění od konkrétního plátce a že je použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. K uznání nároku na odpočet je tedy třeba prokázat to, že subjekt, který stěžovateli jako odběrateli službu fakturoval a jemuž bylo placeno, byl i tím subjektem, který mu službu skutečně poskytl. Z dokazování provedeného správcem daně stejným způsobem jako v nyní posuzovaném případě vyplynulo, že o uskutečnění plnění společností ELEVANTO s.r.o. jsou důvodné pochybnosti. Nemůže být sporu o tom, že v důsledku protokolů o výslechu svědků M. K. a Petera Kubiše před slovenským policejním orgánem takové pochybnosti vznikly.

[19] Od výše uvedeného způsobu rozhodování se krajský soud odchýlil v rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č. j. 62 Af 1/2015 – 50, v němž argumentoval obdobně jako v nyní souzené věci. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016 – 33, s odůvodněním, že zamítal-li krajský soud v přecházejících řízeních žaloby proti rozhodnutím stěžovatele za skutkově obdobných okolností, měl by se této rozhodovací praxe držet i nadále, pokud neshledá skutkové odlišnosti nebo odlišné právní důvody, které by změnu právního názoru soudu odůvodňovaly. Krajský soud se s touto otázkou ve svém rozsudku nijak nevypořádal. Nejvyšší správní soud taktéž zopakoval, že pro uznání nároku na odpočet DPH je plátce povinen prokázat, že přijal konkrétní zdanitelné plnění od konkrétního plátce a že toto plnění použil k uskutečnění své ekonomické činnosti (§ 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů). Soud se vyjádřil i v tom směru, že pochybnosti vyplývající mimo jiné z rozporů ve výpovědích zástupců společnosti ELEVANTO s.r.o. před slovenskými orgány činnými v trestním řízení a v daňovém řízení, správci daně vznikly, a je úkolem krajského soudu posoudit, zda se daňovému subjektu podařilo pochybnosti vyvrátit. Krajský soud následně rozsudkem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 62 Af 1/2015 – 70, zamítl žalobu daňového subjektu, přičemž argumentoval obdobně jako v rozsudcích krajského soudu a Nejvyššího správního soudu citovaných v bodě [17] tohoto rozsudku.

[20] Za této situace musí Nejvyšší správní soud krajskému soudu obdobně jako v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016 – 33, vytknout, že se nijak nevypořádal s důvody, které jej vedly k odklonu od dosavadní rozhodovací praxe, kdy za stejné skutkové situace dospěl k závěru, že správce daně důkazní břemeno ohledně pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu unesl. Neunesení důkazního břemene ohledně pochybností o průkaznosti dokladů předložených žalobcem přitom bylo jedním z rozhodujících důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce se mýlí, pokud ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jediným zrušujícím důvodem byla vada řízení spočívající v neprovedení svědecké výpovědi Jaroslava Galánka.

[21] Žalobce k odvolání proti dodatečným platebním výměrům předložil čestné prohlášení Jaroslava Galánka ze dne 21. 6. 2013, v němž pan Galánek uvádí, že jako jednatel subdodavatele společnosti ELEVANTO s.r.o. zajišťoval na základě objednávek jejího zmocněnce v letech 2007 a 2008 „*grafické zpracování reklamy a polepy pronajatých reklamních ploch závodních vozidel relly.*“ Nejvyšší správní soud již v minulosti (ve vztahu k tehdy platnému zákonu o správě daní a poplatků) judikoval, že použití čestného prohlášení jako důkazu v daňovém řízení je vyloučeno (rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005 – 43, č. 1049/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 1. 2011, č. j. 7 Afs 45/2009 – 104); postavení čestného prohlášení namísto důkazního prostředku se ani podle nyní platného daňového řádu nezměnilo.

[22] Uvedené závěry se vztahují zejména k čestnému prohlášení samotného daňového subjektu, které není ve vztahu k jeho daňové povinnosti ničím jiným, než prostým tvrzením. Daňový řád ukládá správci daně co nejúplnější zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně, přičemž není vázán jen návrhy daňových subjektů. I když tedy žalobce výslech svědka nenavrhl, je na uvážení správce daně, zda k obsahu

čestného prohlášení, které není možné použít jako důkaz, pokládá za potřebné vyslechnout jako svědka osobu, která čestné prohlášení učinila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Afs 123/2015 – 53). Předložené čestné prohlášení samozřejmě nelze zcela pominout, což však stěžovatel ani neučinil. Na str. 12 napadeného rozhodnutí uvedl, že Jaroslav Galánek prohlašuje pouze to, že pro společnost ELEVANTO s.r.o. prováděl reklamní polepy na závodech rallye. Neuvedl však, které reklamy provedl a neuvedl ani konkrétní logo společnosti. Stěžovatel dále uvedl, že jelikož čestné prohlášení nemá téměř žádnou důkazní sílu a žalobce výslech svědka nenavrhl, čestné prohlášení nebylo jako důkaz přijato. Stěžovatel sice teoreticky mohl na základě čestného prohlášení z vlastní iniciativy výslech pana Jaroslava Galánka provést, jelikož však v tomto ohledu leželo důkazní břemeno na žalobci, nelze mu současně vyčítat, že tak neučinil (obdobně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016 – 33). Obsahem předloženého čestného prohlášení pak není ani tvrzení, že společnost ELEVANTO s.r.o. poskytla žalobci reklamní služby, což je v posuzovaném případě rozhodná sporná skutečnost.

[23] Tato skutečnost nevyplývá ani z protokolu o výslechu Jaroslava Galánka ve věci jiného daňového subjektu (společnosti VAŠSTAV s.r.o.), který žalobce předložil až v řízení před krajským soudem. Nadto je nutné upozornit, že je v zásadě nepřípustné, aby daňový subjekt, který v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno, navrhoval až v řízení před správním soudem takové důkazní prostředky, které mohl uplatnit již v daňovém řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, nebo ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014 – 22). Výslech Jaroslava Galánka ve věci daňového subjektu přitom proběhl dne 3. 4. 2014, tedy více než 4 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí, a zástupce žalobce se jej účastnil.

[24] Pokud se jedná o žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 Afs 144/2014 – 46, uvedený rozsudek se týkal daně z příjmů právnických osob. Soud zde výslovně vyložil, že *při posuzování uznatelnosti daňového nákladu podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo skutečně poskytnuto subjektem uvedeným jako dodavatel na účetních dokladech a zda právě tento subjekt přijal úplatu za deklarované plnění*. Závěry tohoto rozhodnutí tudíž nelze v nyní souzené věci využít.

[25] Nejvyšší správní soud se nemůže blíže zabývat poukazem žalobce na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. 11. 2016 ve věci C-446/15, který žalobce učinil poprvé ve vyjádření ke kasační stížnosti. Uvedená argumentace se totiž zcela míjí s důvody zrušujícího výroku napadeného rozsudku krajského soudu, který se k ní ani nemohl doposud nijak vyjádřit.

IV.
Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vyjádřeným výše.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu